

The Project Gutenberg EBook of Myne eerste vlerken, by Eugeen Edward Stroobant

Copyright laws are changing all over the world. Be sure to check the copyright laws for your country before downloading or redistributing this or any other Project Gutenberg eBook.

This header should be the first thing seen when viewing this Project Gutenberg file. Please do not remove it. Do not change or edit the header without written permission.

Please read the "legal small print," and other information about the eBook and Project Gutenberg at the bottom of this file. Included is important information about your specific rights and restrictions in how the file may be used. You can also find out about how to make a donation to Project Gutenberg, and how to get involved.

Welcome To The World of Free Plain Vanilla Electronic Texts

eBooks Readable By Both Humans and By Computers, Since 1971

*****These eBooks Were Prepared By Thousands of Volunteers!*****

Title: Myne eerste vlerken

Author: Eugeen Edward Stroobant

Release Date: November, 2004 [EBook #6959]
[This file was first posted on February 17, 2003]

Edition: 10

Language: Dutch

Character set encoding: ISO-8859-1

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK, MYNE EERSTE VLERKEN ***

E-text produced by Vital Debroey.

MYNE EERSTE VLERKEN.

DOOR

Eug. Ed. Stroobant.

U allen, myne vrienden, zy dit myn eerste werkje opgedragen. Door het lot van u verwyderd, wil ik u hetzelfde tot eene gedachtenis laten. Gy alløøn, die weet hoe weinige ledige oogenblikken myne noodzakelyke en ernstige bezigheden my overlaten, gy alløøn zult het geringe aenbelang myner eerste voortbrengselen verschoonen.

Eenige der in dit bundeltje vervatte stukjes zyn niet van eigene vinding, maar slechts door my in het nederduitsch overgebracht; zulkdanige zyn: _Mozes op den Nyl_, naer VICTOR HUGO; _Winterlyden_, naer TURQUÉY; _Vaerwel eens jongen dichters aen 't leven_, naer GILBERT; _De jongeling en de grysaerd_, naer FLORIAN; _De bedelaer_, naer AD. MATHIEU; _De tempel_, naer DE LAMARTINE; _De dronkaerd en de doktor_, naer het hoogduitsch.

Moge deze gedachtenis u aengenaem zyn; dan is myn wensch vervuld. Dat de kritiek hare scherpe nagelen vry op myn werkje--indien zy het de moeite waerd acht--sla,... dat zy het gansch vernietige! Voor u, myne vrienden, zal het, hoop ik, toch altyd eene waerde,-- die, welke men hecht aen de gedachtenis eens afwezigen vriends-- blyven behouden.

Vaertwel.

Turnhout, October 1842.

HERINNERINGEN.

Herinren we ons die stonden.
--C. LEDEGANCK.--

AEN 'T VADERLYKE DAK.

'k Heb u vaerwel gezegd, ôrust, ôzoet vreŒ
In 't ouderlyke huis zoo ruim en mild genoten,
En u, ôvadren dak, gy stille en veilge reŒ,
Waer myne jeugd te snel, helaes, is heengevloten!

Welligt voor altyd, ja, heb ik u, lieve grond,
Waer ik myn eersten stap, als kind, heb durven wagen,
Waer ik, als jongeling, zoo vele blydschap vond,
Verlaten, om het pad der wereld in te slagen.

Nu vind ik my alløøn, nu ben ik gansch ontscheurd
Aen al wat my op aerd het duerbaerst kon bevallen;
Helaes! ik moest dan ook, onzalige, op myn beurt

Myn heil, myn ruste zien door 't bittre lot vergallen!

Zoo wordt, als 't laetste vruchtje in 't najaer is geplukt,
De zwaluwe ook ontscheurd der plaets, waer ze onlangs zweefde
Door 't ruim, voor de eerste mael; zoo wordt zy ook ontruk
Der vensternis, waerin het moedernestje kleefde...

AEN MYNE OUDERS.

Vindt m'ooit een tweede vaderhart,
Een hart, dat uwe vreugde en smart
Of wat uw ziel mogt voeden,
Als 't zyne kan bevroeden?

Wordt eener moeder liefgekoos
Dat in uw ziel troost-moedeloos
De vreugd kan doen herleven,
Nog ergens u gegeven?...

Neen, Ouders, neen; niets kan uw hart
Uw liefde, uw zorg, die pynen tart,
Uw heilwensch- en verlangen
Ooit voor uw zoon vervangen!

Neen; altyd blyft zyn liefde u trouw,
En hoe hem 't lot verwyderd hoß,
Zal 't uwer min herdenken
Hem troost en hope schenken!

AEN MYNE ZUSTERS.

Neen, in 't midden van u allen,
Zusters, zit ik niet meer neCEr;
Andren moog dit heil bevallen,
My, helaes! niet meer.

Ja, de plaets waer ik voor dezen
Tusschen u gezeten was,
Waer zoo blyde stonden rezen
Ongemerkt en ras,

Moet thans ledig, open blyven,
Sedert dat ik u verliet;
Eenzaem, ik myne uren dryven...
Maer... het lot gebiedt!...

Niets toch kan de liefde dooven
Die ik, Zusters, tot u draeg;
Niets kan ze u, in 't afzyn, rooven,

Ze is myn troost nog staŒEg!

AEN MYNEN BROEDER.

Uw zetel ook, ôBroŒEr, is weggeschoven
Sints lang van d'ouderlyken haerd;
Niets echter ga voor ons die plaets te boven,
Ons blyv' zy steeds oneindig waerd.

Geheugt 't u nog, hoe we aen dien haerd gezeten,
Des avonds, in een kalme rust,
Te zamen onze stonden zalig sleten,
Het scheidens uer nog onbewust?--

't Geheugt u, ja... vergeet men ooit de dagen
Van vrede, heil en zoete droomery,
Die men vergeefs een tweede mael zou vragen,
Die met de jongheid zyn voorby?...

Hoe zoet, ôBroŒEr, blyft my gestaŒEg 't herdenken
Van den voor ons vervloden tyd,
Hoe pynend ook, zal dit gedacht my schenken
Een balsem in mismoeidigheid.

AEN MYNEN BOEZEMVRIEND.

U, myn Vriend, myn trouw gezel,
U, den besten aller vrinden,
Die ik mogt op aerde vinden,
Ja, u ook zeide ik vaerwel!

Is er van ons kindschheid af
Wel een dag voorby gevaren,
Dat wy by elkaer niet waren,
Die ons zyne vreugd niet gaf?

Kon er iets geheims wel zyn
In myn hart voor u verzwegen,
En datgene in 't uw gelegen,
Zeg, was dit ook niet het myn?

Nooit, nooit, vind ik zulk nog ØØn;
Ook waer 'k wenden mogt myn schreden,
U blyf ik, als door 't voorleden,...
Gy, vergeet my ook niet, neen!...

TOEKOMST.

Wanneer de winter hier de zwaluw' komt verjagen
En dat de lent' haer elders wacht,
Moet zy gedwee zich aen het lot gedragen
En vlieden voor zyn magt.

Haer blyft nogtans tot troost, de hoop van deze streken,
Waer hooger magt haer uit deed vliċEn,
Die zy, helaes, ten ondank is ontweken,
Nog eenmael weċEr te zien.

En haest keert zy, wanneer de lentesonne weder
Haer eerste strael hier lieflyk schiet:
Hoe blyde dan zet zy zich weċEr ter neder
Op 't dak dat zy verliet.

ôMogt ik eenmael ook, ôheil! nog wedervinden
Het vadren dak en zynen haerd
En u, ôouders, zusters, broeder, vrenden
My zoo oneindig waard!!!...

Brussel, january 1841.

GEPAST ANTWOORD.

Røpondre et røpondre à propos font deux.
--CHARIVARI.--

Een jongeling die van zyn leven
Niet had dan zottigheċEn bedreven,
Een zonder-zorg, een lossebol,... een kwast,...
Ging op het eind' tot 't huwlyk zich begeven.
Na 't sluiten van 't kontrakt, gaf (zoo als dit dan past)
Zyn schoonmoċEr hem een les,... waerby
Zy hem ten slotte zei:
--Tracht dan, myn zoon, van wys te worden en te blyven,
Ja, 'k hoop, gy zult voortaan geen dwaesheċEn meer bedryven...--
--Stel, moeder, u gerust, sprak hy haer toe,
't Is wel de laetste die ik doe.

Brussel, 1842.

HET WEESJE.

Aen myne zuster Eugenia.

Zie neŒer uit den hoogen, ôvader der weezen!
Van u wacht ik troost, dien de wereld niet biedt.
--C. L. TERNEST.--

Bid, ômeisje, bid en ween!
Laet vry zilt'ge tranen vloeijen,
Laet ze u wang en borst besproeijen,
Bid, ômeisje, bid en ween,
Dat u 't weenen lucht verleen'!

Bid, ômeisje, bid en ween!
Nu ge uw moeder hebt verloren,
Nu g' haer jongst vaerwel moest hooren,
Bid, ômeisje, bid en ween,
Nu ge op aerde zyt alleen!

Bid, ômeisje, bid en ween!
Nu gy haer, uw gids, moet derven,
Nu ge moet verlaten zwerven;
Bid, ômeisje, bid en ween,
g' Hebt geen hoedster meer!... ôneen!

Bid, ômeisje, bid en ween!
Wie, wie zal u toch geleiden?
Wie van onheil u bevryden?
Bid, ômeisje, bid en ween,
Want uw steun, uw raed is heen!

Bid, ômeisje, bid en ween,
Opdat God de nare smarte
Hoore, die u snydt door 't harte!
Bid, ômeisje, bid en ween
Dat hy troost en hoop u leen'!

Bid, ômeisje, bid en ween!
Hy zal in uw onheil deelen,
Hy, hy zal uw pynen heelen!
Bid, ômeisje, bid en ween,
Hoop en steun op hem alleen!

Brussel, 15 january 1842.

WAEROM

MOGEN DE VROUWEN DE MIS NIET DIENEN?

Vergeeft myne al te oprechte taal.
--BILDERDYK.--

Waerom? weet gy dan niet dat 't laetste woord
Altyd en overal en ook in alle zaken,
Om wel te zyn, haer toebehoort,
En dat het _kyri^o_ zoo nooit ten eind' zou raken?...

Brussel, 1842.

MOZES OP DEN NYL.

Aen mynen broeder.

Ecce antem descendebat filia Pharaonis,
ut lavaretur in flumine: et puellae ejus
gradiebantur per crepidinem alvei.
--EXOD. 2.5.--

"Myn zusters, 't bad is frisch by 't eerste zonnelicht,
Komt; eenzaam is de kust en de akkermaeijer ligt
Nog in een loomen slaep gezonken;
Uit Memphis ryst gerucht, doch slechts verward en doof;
Aurora zal all'Øn, in 't digtbewassen loof,
Ons kuisch vermaek, ons spel belonken.

In 't vaderlyk paleis gloort kunst voorzeker hoog;
Edoch dit bloemig strand vleit me aengener 't oog,
Dan bakken van goud of porfieren;
Hoe lief wordt my hier 't oor door 't hemels lied geraekt!
'k Stel voor den wierook die in onze zalen blaekt
Het balsmend lisplen der zefieren!

Komt; 't water is zoo stil, en d'hemel is zoo puer
Laet uw doorschynend kleed van 't zuiversten azuer,
Daer op die rieten boschjes wimpen;
Doet ook myn sluijer af, neemt my de kroon van 't hoofd;
'k Wil heden, onder u, van 't lastig kleed beroofd,
Het klare water ook doen rimplen.

Komt; spoedt u,... doch wat zie ik door het mistig waes
Op 't water dryven?--ginds; ziet gy het?--Ik verbaes...
Wat is 't?... Doch neen--vreest niets, myn zoeten:
't Is ongetwijfeld slechts een oude palmenstam
Die komt, wyl hem de vloed der woesteny ontnam,
De hooge piramieden groeten!

Wat zeg ik! zoo myn oog, zoo ik my niet misgis,
Is het of Herme's schuitje of Isi's schelpje wis,
Die 't koeltje stuert naer deze kuste,
Doch neen; het is een korf, waerin op 's waters glad

Zoo zacht een kindje rust, hoe ook de baer 't omspat,
Als of 't aen 's moeders boezem rustte.

Het slaept: en 't vlottend wiegje, dat zich herwaerts spoedt,
Gestuerd, gestrengeld door den wemelenden vloed,
Schynt aen een duivennestjen even.
Het dobbert, dryft en vliet naer 's windjes zacht geblaes,
Het water wiegt het;--'t slaept;--en 't schynt den dood ten aes
In 't diepst des afgronds wis gegeven!

't Ontwaekt: loop toe, ôMemphis maegdenrei!
't Schreit: ach! wat moeder had zoo weinig medely
Haer kroost den vloed zoo te vertrouwen?
Het steekt zyn armpjes uit: de baren spoelen rond,
Helaes! en niets beschut het op dees aeklig stond
Als biezen die schier zaem niet hoßen.

Hulp! hulp!... het is misschien een kind van Isra^o!
Myn vader wil hun dood: myn vader doet niet wel,
De onnoozle kindren te doen sneven!
ôMagtloos wicht!... zyn leed snydt my het hart schier af,
Ik wil zyn moeder zyn, zoo ik 't den dag niet gaf,
ôJa dan geven ik 't toch het leven."

Zoo sprak de schoone Iphis, eens grooten vorstes hoop,
Toen op des Nyles boord, in haren vluggen loop,
Een maegdenstoet volgde op haer schreden,
Die ze allen, ook hoe schoon, in schoonheid ging voorby,
En wier zy, 's konings spruit, ontdaen van d'hofkleedy,
De godheid scheen der zee onttreden. (*)

Reeds trilt de baer op 't drukken van haer voet hoe ligt;
Zy beeft; haer sterkt de liefde tot het weenend wicht
Hoe ook de schrik haer stap bevangen;
Zy heeft den korf gevat!... Trotsch op een last zoo zoet,
Mengt d'hoogmoed zich, voor de eerste mael, in haer gemoed
Met 't maegdlyk blozen harer wange.

Weldra doorsnydt zy 't nat, en boort door 't riet-gewas,
En langzaam brengt zy 't kind, ontroofd aen 's meeresplas,
Gered, op 's Nyles vochtge kusten;
En ylings, beurt aen beurt, laet gansch de maegdenstoet
Op 's wichtjes voorhoofd, dat haer zoetste grimlacht groet,
Haer kuissche lippen, bevend rusten!

Loop toe, gy die, van ver, in nypend twyfel staet,
Uw zoon, dien 's hemels gunst bewaekt, zoo gade slaet,
Kom, als een vreemde bygetreden;
Vrees niets: druk Mozes vry aen uwe borst; kom aen,
Noch blydschap, noch geween, ôneen, zal u verraem,
Noch kent Iphis uw zaligheden!

Daerna, terwyl de maegd, de hoogmoed van een vorst,

Verrukt, het arme kind, op 's moeders arm getorst
Als zegevierend heen deed voeren,
Toen hoorde men een koor zoo ver als d'hemel strekt,
En de Engelenrei, die zich voor God het aenschyn dekt,
Hare eeuwge gulden lieren roeren:

"Neen, Jakob, zucht niet meer, een banneling gelyk,
Neen, meng uw tranenvloed niet meer met Nilus slyk;
Jordanus komt zyn kust u bieden.
De dag komt aen, waerop, naer het beloofde land,
Gessen, in weerwil van des vyands tegenstand,
't Verdrukke volk zal heen zien vlieden.

't Is Sinas zendeling, de vorst van 't plagental,
Dien, onder 's wichtjes schyn, een maegd, ginds in dit dal,
Aen 's waters woede komt 't ontschaken.
ôSterfling! gy wiens hart den Eeuwigen verzaekt,
Buk!--Israël wordt door een wiegje vry gemaekt--
Een wieg zal 't menschdom zalig maken!"

(*) De Egyptenaren, zoo wel als de Grieken en Tiriers, meenden
dat de godin der schoonheid uit het schuim der zee geboren werd.

Brussel, 7 April 1842.

DE DRONKAERD EN DE DOKTOR.

De dronkaerd Pouf lag ziek; men haelde een doktor by;
Heer, sprak deze Esculaep, ik zal u iets gaen schryven
Voor dorst en koortsvuer zaem. --Maek my van koorts maer vry,
Zei Pouf, den dorst zal ik dan wel verdryven...

Turnhout, 1839.

DE SCHYNVRIEND.

Die zynen naesten wilt verraem
En soeckt hem te bederven,
Sal zyn gewissen loon ontvaem
En noyt goet eynd' verwerven.
--JACOB VAN ZEVECOTE.--

Wee hem, die onder liefdes schyn
Zyn vriend zoekt te bedriegen;
Dra zal hy zelve 't offer zyn

Van zyn verfoeilijk liegen!...

Dit was eens het lot van een zeker Edgard,
Wiens hoon ik u hier ga vertellen;
Om u des te beter, te dieper in 't hart,
't Onfeilbre dier zinspreuk te stellen.

Edgard had een vriend, en die vriend was Geeraerd,
Een jongen zeer zuiver van zeden,
Zoo goed en zoo zacht en zoo teder van aerd,
En niet gelyk vele van heden.

Die Geeraerd beminde Helena zoo zeer,
Wel uit al de kracht zyner zinnen;
Zy was hem ook altyd zoo vriendlyk en teœer,
Wie zou schoon- en teœerheid niet minnen?...

Helena was immers ook fraei van gestalt',
Zeer schoon en van lyf en van leden,
Daerby het geen immers nog meerder bevalt,
Zeer stil van manier en van zeden.

Geeraerd was zoo zalig, zoo glukkig, wanneer
Heleen aen zyn zy was gezeten;
Dan spraken en lachten zy beide zoo teœer;
De tyd was met eenen gesleten.

En was dan van scheiden het oogenblik daer,
Dan was het zoo bitter: "tot morgen..."
Dan kwamen hun handen zoo zacht in elkaœer;
Haer oog hield een traentje verborgen.

Edgard zag 't op 't laetst met geen goed oog meer aen;
En nu ging de wangunst beginnen,
Zy had zyne zinnen alreede aengedaen,
Hy ook scheen Heleen te beminnen.

In schyn was hy altyd met Geeraerd nog vriend,
Maer zocht slechts de _occasie_ te vinden,
(En 't spreekwoordje zegt: dat die zoekt, altyd vindt,)
Om haer over hem te verblinden.

Zyn plan was gemaekt; en nu moest juist Geeraerd
De stad voor twee dagen verlaten;
't Is niet om te zeggen wat pyn hem dit baerd'
Maer echter kon hem dit niet baten.

Hy neemt dan zyn afscheid met tranen zoo warm,
Zegt: "Vaerwel, Heleen! voor twee dagen;"
Hy geeft haer een zoen, en hy drukt ze in zyn arm,
En scheen zich zoo fel te beklagen!

Hy was nu al gansch eenen dag op de baen,

En dacht niet dan aen zyn geliefde;
Hy dacht haer te zien, en heur beeld lacht' hem aen,
Wyl 't afzyn zoo bitter hem griede...

Terwyl hy dus dacht aen zyn liefste zoo teCER,
Legde Edgard zyn listen en strikken,
Hy trad voor het huis van Heleen heen en weCER
En vond haer zoo droevig aen 't snikken...

Nu ging hy tot haer, en hy vatt' haer de hand;
"Waerom hebt gy toch zoo gegrezen?
Gewis omdat Geert voor twee dagen uit 't land
Ver van u, zyn liefste, is gerezen...

"O ween daerom niet; ach! dit doet my ook pyn,
Hy mint my het meest van zyn vrinden;
En kan er ook ergens een enkele zyn
Zoo trouw wel, als ik ben, te vinden?"

Dus sprak hy van zich, en zy antwoordde niet;
Hy zeide: "Nu, nu wil bedaren,
En maek toch daerin maer zoo groot geen verdriet,
Ik moet u iets anders verklaren..."

"Hy heeft me gezegd, en hy zelf door zyn mond,
(Gy weet het, hy is my zeer eigen,)
Dat hy voor twee dagen op 't speelreizen stond,
Om... neen, neen dit mag ik niet zwygen..."

"Om zich te begeven naer 't dorp hier naby,
Waer zyn teCERgeliefd' hem verwachtte,
En dat hy vertrok zoo verheugd en zoo bly,
En dat hy met u wel wat lachte!..."

"En gy; ôge mint nog dien valschaerd zoo zeer...
Zoo zeer dat ge om hem zit te weenen!...
Verlaet hem, dit raed ik u aen voor uw eer,
Zoo een vryer en is er toch geeneen!..."

Het meisje verstomde en het wist nu ook niet,
Wat zy van dit alles moest denken,
Edgard moest het weten..., ôHeer! wat verdriet!
Moest z'heur hart zoo eenen toch schenken!

Zy gaf echter geen of zeer weinig geloof
Aen al wat Edgard kwam vertellen;
Zy scheen voor zyn trouwlooze woorden als doof,
Die toch haren geest kwamen kwellen.

De nacht kwam nu aen, en zy liet snik op snik,
En angst kwam haer hart zoo bespringen,
En Edgardes woorden die baerden haer schrik,
Dien zy niet had kunnen bedwingen.

Het nachtuer bezwaert en zy, eerst zoo getrouw,
Woß Geeraerd nu zelve ook vergeten,
Want 't scheen heur dat hy, ver van haer, nu in rouw,
Reeds was by eene andre gezeten.

Zoo kwam nu de morgen;--zy mind' hem niet meer,
Of scheen hem niet meer te beminnen;
Nogtans kwam 't gedacht van Geeraerdje zoo teEr,
Haer nog al gedurig te binnen.

Nu ook rees Geeraerd van zyn legersteCE op
Nog vol vreugdes- en liefdedroomen,
Hy sprak in zich zelv', en zyn vreugd steeg ten top,
"Van daeg zal ik nog by haer komen..."

De dag had zich naeuwlyks aen 't oosten getoond,
Of Edgard trok vol van gedachten
Tot haer, waer hy Geeraerd, zyn vriend, had gehoond,
Wiens liefde hy wilde versmachten;

En ditmael dan klapte en dan praett' hy zoo schoon,
Dat ze eindlyk hem wel moest gelooven;
En dat zy op 't laetste tot Edgardes loon
Haer liefde tot Geeraerd woß dooven.

En de avond was daer, en onz' Geeraerd vol spoed
Kwam nu tot Heleentje geloopt,
Maer als hy haer zag, dan ontging hem zyn moed,
Hare armen die gingen niet open!...

Hy sprak haer hoe droef hy op reis was geweest,
Hoe blyde van by haer te wezen...
Zoo diep was Edgardes gezegde in haer geest,
Dat z' hem niet meer sprak lyk voor dezen...

Dit duerde dry dagen... misschien nog al meer,...
Heleen werd al drooger en drooger;
Ook Edgard die loog nu veel meer dan weleer,
En bragt het al hooger en hooger.

En Geeraerd die wist nu ook niet meer waerheen;
Hy vroeg haer gestaeg wat er scheelde,
Waerom zy dus zat, en zoo droef en alleen,
En zich nu, by hem, als verveelde.

Nu kon zy het zeker niet langer op 't laetst
Meer in haren boezem verbergen,
Zy zegde 't aen Geeraerd wat 't was, met er haest,
Hetgeen hare ziel zoo kwam tergen.

Maer nu ze maer kwam tot den uitleg der zaek,
Was droefheid weldra ook genezen,

Gemaklyk was Geeraerds verdedigingstaek
In zyn liefdeblikken te lezen.

Eerlang was haer Geeraerdjes onschuld bekend,
Zy opende de armen zoo blyde;
En Edgard met stappen, door hartzeer gewend,
Verwyderde zich van hen beide!

Sints heeft men van Edgard geen woord meer gehoord,
Waer henen hy trok, die verrader;
Sints zyn ze in hun liefde door niets meer gestoord,
En leven zoo teeder te gader.

* * * * *

Wee hem dan, wee hem dan, die onder den schyn
Van liefde, zyn vriend wil bedriegen,
Dra zal hy ja zelve het slagtoffer zyn
Van al zyn verfoeijelyk liegen!!!....

Turnhout, 1840.

DE SPAENSCHER OVERHEERSCHING.

Aen Henry Gregoir, kunstschilder.

Animus meminisse horret.
--VIRGILIUS. Eneid. I. II. v. 12--

Wanneer de vuige vreemdeling
Op 's Vaerlands lieven grond,
Den scepter zwaiede, en alles daer
Voor hem gebogen stond;

Wanneer hy trotsch met fieren blik
Den armen Belg bezag,
Die daer door zyne looden hand
Verplet te zuchten lag;

Wanneer de Belgies forsche leeuw
Met toegewrongen klaeuw
Te sluimren lag, terwyl 't om hem
Niets was dan zwarte rouw;

Wanneer de valsche Spanjaerd zocht
Met zynen yzren staf
Voor eeuwig 't eedle Belgenland
Te domplen in het graf;

Dan was er menig moedig hart
Voor Vaderland beducht,
Dan slaekte menige eedle borst
Een pynelyken zucht.

Dan ook wrong menig sterke vuist
Een dolk met woest geweld,
Doch de yzren keten al te vast
Hield hen, helaes, gekneld!

Geen echter, die zyn stem verlief,
Of die zich roeren dorst,
Dan immers was de kerker daer
Of 't stael doorstak zyn borst.

Ja, men vermoedde zelfs maer ØØn
Van 't eene of 't andre feit,
Dan werd hy daedlyk opgeligt
Ter vierschaer heengeleid!

Dan sloot zich de yzren kerkerdeur
Voor eeuwig op hem toe,
Want daer nam men hem 't leven af,
Ach! waerom toch, en hoe?...

Waerom?... omdat hy zwygend vloekt
Het juk dat hem zoo pynt;
Omdat het eedle vaÆrlandsvuer
In zyne borst niet kwynt;

Omdat hy 't hart zich stukkend knaegt
Door wraekzucht en verdriet;
Omdat men d'haet tot 't spaensche volk
Hem op het aenzigt ziet.

Ziedaer zyn misdaed: vaÆrlandsmin,
Liefd' voor der vaedren erf!
Ziedaer waerom de vreemdeling
Hem stort in zyn verderf!

Hoe?... In een diepgelegen zael,
Waer lucht noch dag genaekt,
DÆØr stort men zyn onnoozel bloed
Waernaer de Spanjaerd haekt;

DÆØr gaet de dolk hem door het hart,
DÆØr schenkt men hem 't venyn;
DÆØr vindt de wreedheid elken dag,
Elk uer een nieuwe pyn.

DÆØr zitten regters zonder eer,
Verkleed, en zwart vermomd,
Wee den rampzaelgen, die voor hen

Zyne onschuld pleiten komt!

Hem blyft geen hoop meer over, neen!
Zyn dood is vastgesteld,
Zyn regtsgeding is haest aen 't eind;
Zyn vonnis ras geveld.

Want of hy 't misdaed ook bekenn'
Of zweer' met duren eed,
Dat hy daeraen onnoozel is
En nooit een schelmstuk deed;

Zyn dood is in het beulen hart
Der regters reeds bedacht;
Zy sluiten 't oor voor zyn gesprek,
Voor des onschuldgen klagt!

Beleidt hy dat hy tegen hen
iets zeide, iets hoorde of zag,
Dan valt het zweerd hem in den hals
Met ysselyken slag.

Zoo niet, dan is de pynbank daer,
De pynbank... Ach! dit woord
Verschrikt den dappren Belg nog meer
Dan of hem 't stael doorboort!

Dan brengt men hem op 't helsche tuig
Van kleEren gansch ontlast,
Dan bindt men d'handen aen den balk,
De voeten onder vast.

Wanneer hy zoo is vastgemaekt,
"Bekent ge uw misdaed?" -- "Neen!"
Dan geeft de regter eenen wenk
En spreekt:-- "Rek uit, beul, ØØn!"

Dan wordt de onnoozele ØØnen duim
Verlengd op 's beules slag;
Reeds juicht de Spanjaerd op zyn pyn,
En spot met bittren lach.

"Bekent ge 't?" -- "Neen!" -- "rek uit, beul, rek" ...
Zoo gaet het eind'loos voort,
Tot dat 't mismæekte menschen-vorm
Geen regters stem meer hoort!

Gelukkig die dan eeuwig slaept, ...
De regter weet nog raed,
En kan op 't offer, dat nog leeft,
Voltoojen zynen haet!

Want nu nog is zyn spaensche ziel

Door 't pynen niet voldaan:
De dood allØØn!... dit is zyn doel...
"Beul, hael de rieten aen!"

Dan zet men 't opgesplitste riet
Op d'huid waer 't bloed uit spat,...
Dan wordt nog elke wond daerna
Besprengd met pekelnat!...

* * * * *

Zoo werkte 't spaensche snood gebroed
Der dappren Belgen moord,
Opdat geen enkel overbleef
Tot wraek van 't vaderoord!

De Hemel echter wilde 't niet,
De leeuw rees haest geducht;
Hem volgde de echte Belgies telg,
Dreef 't spaensche ras ter vlugt.

Gy, die onz' vaedren vryheid gaeft
En bysondt in hun lot;
Bevry ons van uitheemschen staf,
Bevry ons, ômyn God!...

Turnhout, 1840.

WINTERLYDEN.

Aen mynen vriend Jan Diels.

Ex substantiâtuâfac ele^omosynam
et noli avertere faciem tuam ab ullo
paupere: ita enim fiet ut nec a te
avertatur facies Domini.
--TOB. 4. 7.--

De sture winteræm heeft gansch het dal versteven,
Het geel verslenste blad vliegt raetlend door de dreven,
En valt ontkleurd ter neØEr op het verwelkte gras!...
Vaerwel der heemlen glans; hun schoon azuer wordt duister;
Der vooglen zang verging, en hun verliefd gefluister,
Verdween met 't bloemgewas!

AllØØn huilt nu de storm op deze naekte streken;
't Is alles naer; de lucht, door 't wolkgordyn versteken,
Deelt ons den dag slechts doof en twyfelachtig meØE;
Het onweØEr is ontstaen; ziet gy den winter naken?...

Hy brengt den ryken spel, en duizenden vermaken,
Den armen druk en wee!

Vergeefs, ja, baert de wind, ontketend, de tempeesten,
Gelukkige der aerd! hy woedt, doch spaert uw feesten;
Al uwe stonden zyn door wellust vergezeld;
Een laetsten zomergeur aemt gy nog uit de struiken
En bloemen, die gy doet, de koß ten spyt, ontluiken,
Gewonnen met geweld.

Voor u begint de dans; de jufferschap met hoopen
Komt op 't betoovrend spel van 't snaertuig toegelopen
Naer 't feest, alwaer vermaek en vleijery haer beidt;
Vervoerd door vreugdmuzyk, door de echos die 't herhalen,
Mag uwe ziel, als door een droom geliefkoosd, dwalen,
Van heil tot heil geleid.

Maer ach! schuif weg, schuif weg, die zyden draperyen,
Die voor het morgenlicht uw zoeten slaep bevryden;
En zie eens 't venster uit, waer d'hagelbui op stort...
Helaes! wat zult gy daer, voor uwe deur, ontwaren?...
Een moeder 't oog betraend, een man met zilvren haren
Door honger uitgedord!

ôNeen; gy weet het niet, wat 't arm gezin moet lyden,
In de enge kluis, die van geen stormwind kan bevryden,
Waer deur, noch valluik, voor de jagtsneeuw hen beschut;
ôNeen; gy kent het niet, het hartverscheurend kermen
Der teedre moeder, die haer kroost niet kan verwarmen,
Versteven in de hut!

ôNeen, gy ziet ze niet, die menschen, bleek als lyken,
Die aen uw bronzen poort hun handen gretig reiken;
De klank van 't spel verdooft voor u het noodgeschrei
Dat klappertandend op uw breede arduinen stoepen
Om eenen mondvul broods, wanhopend staet te roepen:
--"ôGeef uit medely!..."--

Genâvoor 't gryze hoofd, dat reeds al bukt ter neder;
Genâvoor 't arme kind; genâvoor 't weesje teeder,
Dat thans uw aelmoes van een wissen dood bevrydt!
Hooft gy hun droeve stem niet klinken tusschen 't weenen;
Of blyft uw hart nog koud, gelyk de kille steenen,
Waerop de honger schreit?...

Neen; sluit uw oor niet digt voor 't klagen van den armen;
Geef hem een spaender om 't verkleumde lyf te warmen,
Dek zyne naektheid, en trek u zyn nooddrift aen;
'k Bezweer u in den naem van die u met de weelde,
Aen anderen ontzeid, zoo rykelyk bedeelde,
Maer ze ook kan doen vergaen.

Geef de aelmoes, geef ze mild; zoek daerin uw genoegten,

Want weldoen is genot, het eenigst dat geen wroegen
Tot nasmaak meebrengt, en des menschen heil verhoogt;
Geef de aelmoes; zy alleen zal hoop en vrede schenken,
En in den tegenspoed uw troost zyn, by 't herdenken:
Ik heb een traen gedroogd.

Geef; in 't verschriklyk uer, wen alles weg zal zinken,
En 't kom ten oordeel_ om uw legerstèle zal klinken,
Dan vindt ge uwe aelmoes weêr in de eindlooze eeuwigheid;
Dan zeg met d'Engel, die u voor Gods troon zal leiden:
'k Was zondaer, groote God, maer 'k kende 't medelyden
En vraag bermhertigheid.

Brussel, december 1840.

VAERWEL,

Aen mynen boezemvriend D. Swolfs,

BY ZYN VERTREK UIT TURNHOUT.

Wy blyven aen elkaer toch innig vastgesnoerd.
--F. J. BLIECK.--

Eer dat gy my verlaet, ontvang nog, waerde vrind,
Een toon van myne lier, die tolke van myn harte;
Hoor in myn ruw gezang een hart dat u bemint,
En dat uw afscheid haest zal grieven met zyn smarte...

Toen ik u heb ontmoet,--toen de eerste mael uw hand
De myne heeft gedrukt,--voelde ik myn ziel ontgloeijen,...
En gy verstondt myn ziel!--reeds knelde ons vriendschapsband,
Die staeg ons beider hart mogt vast en vaster boeijen.

Myn boezem had weldra geen vreugd, geen hoop, noch rouw
Aen d'uwen onbekend, waer de uwe niet in deelde;
Uw oog drong door tot in myns hartes diepste vouw;
Gy waert het, die myn smart en myne pynen heelde.

Ach! wat al rein genot heeft my uw liefd' gebaerd!
Hoe menig heilvol stond mogt ik door haer beleven!
My waert ge steeds een gids, myn wederliefde waerd:
Wat kon ik u tot loon meer dan myn harte geven?...

* * * * *

Ook eerder zal de zon aen de aerd' haer licht onttrekken,
Ja eerder zal de herfst van vruchten zyn beroofd,
Zelfs eerder zal de dood my met zyn floers bedekken,

eer in myn hart, ôvriend, uw liefde zy gedooft!

Ja, Swolfs, zoo lang er bloed zal door myn aders vloeijen,
Zoo lang de hemel my den adem maer verleent,
Zoo lang zal ook myn borst door liefde tot u gloeijen,
Tot u, wien vriendschap my voor eeuwig heeft vereend.

* * * * *

Mogt ik na 't scheidens uer, waer voor myn tranen vlieten,
Nog dikwyls u herzien, ôgy, myn trouw gezel!
En mogt, by 't weËr zien, nog myn hart in 't uw zich gieten!...
AlløØn is dit de troost, dien 'ik d'hemel vraeg... Vaerwel!...

Turnhout, 11 augusty 1840.

DE DUIVEL.

Aen mynen vriend Wil. Dierckx.

I.

"Riez et blasphemez dans vos heures oisives,
"Moi je ferai passer vos bouches convulsives
"Du rire au grincement de dents!..."
--VICTOR HUGO.--

Albert, de zoon eens ryken graefs,
Woonde op een prachtig slot,
En leefde daer gelyk een vorst
In weelde en in genot.

De jonker deed all' naer zyn zin,
Kwam nooit in kluis of kerk,
Gaf nooit een aelmoes of deed nooit
Een enkel goede werk.

Hy dreef den spot met al wat aen
Den Godsdienst maer behoort,
En zyn gesprek (want hy was ryk)
Werd nooit in 't minst gestoord.

't Was immer noen- of avondmael,
Of drink- of dansparty,
En zonder feestje ging er wis
Geen enkele dag voorby.

Dan was er weËr een vreemde vorst

Dien men op 't slot verzocht,
En die daer eenige dagen bleef,
Vermoeid van langen togt;

Dan weder werden daer verwacht
Al de eedlen van de streek,
Die soms aldaer met knecht en ros
Verbleven gansch de week;

Of 't waren zonen van barons,
Die kwamen daer ter jagt,
En 't meestal zwommen in den wyn
Tot 't midden van den nacht.

Met hen had Albert 't liefst te doen,
Dit immers was zyn soort,...
Dan werd er iets uit een gedaen,
Gewisseld menig woord...

Eens,--z'hadden gansch den dag gevischt--
De vangst was goed geweest;
Daerom vermaekten zy zich goed
En dronken ze om het meest.

't Was avond; allen waren in
De groote zael vergaerd,
In hun gesprek bleef niets, weŒer zelfs
De Godsdienst ongespaerd.

Zy spraken spottend over all'
Wat maer godsdienstig was,
Wat men in heilige schriften, of
In Godes wet eens las.

Nu was op 't laetst, ik weet niet hoe,
De zamenspraek geraekt
Op d'hel, nu werd er vry gespot
En vry wat losgebraekt.

--"Wat! riep Albert op 't laetsten uit,
Geloof gy daarvan iet?
Een hel... dit maekt men kindren wys,
Maer my of u toch niet.

"Neen, wat men ook van duivels zegg'
Of van hun helsche magt,
Ik daeg den besten van hen uit,--
Hy kome nog van nacht!"--

Dat ik dit woord, dacht jonker al,
Toch niet gesproken hadd'...
Maer 't schaetrend lagchen van den stoet
Deed dat hy 't dra vergat.

--"Neen, eene hel, die is er niet,
En duivels nog al min;
Kom, op Alberts gezondheid, ras,
Kom, schenk me nog eens in!"--

--"My ook, loop heen, breng wyn, ras, wyn!
Gezwind, lakei, en y!--
En allen schokten onder hen
Hun glas op Alberts heil...

Nu sprak men van iets anders weĈer,
En de opgepropte schael
Werd nog al meer dan eens geleĈgd,
Eer men verliet de zael.

Op 't einde toch gaf wyn en vaek
Elk een tot slapen lust,
En al de jonkers trokken moĈe
En zwymelend ter rust.

II.

"Gods vierschaer, op uw eisch ontploeid,
"Zendt u naer Satans ryk."--
--TH. VAN RYSWYCK.--

En de helle huilde met triompherende
galmen op Roberto's komst.
--HENDRIK CONSCIENCE.--

Nog dreunde 't uer van middernacht
In menig holle graf,
Wen jonker Albert 't licht uitblies
En zich te bed begaf;

Hy had een voet reeds op de spond
En trok den tweeden aen,
Wanneer hy voelde een kille hand
Aen zyne leden slân...

--"Hulp!"--riep hy, toen hy hoorde een woest,
Een helsch en wreed gegil,
Maer Satan ('t was _hem_) maekte wel,
Hy zweeg een weinig stil:

Hy sloeg zyn breeden hoornen klaeuw
Op 's jonkers fynen mond;
Geen knecht of makker die zyn stem
Gehoord had, noch verstond...

--"Wie zyt ge?" morde jonker nu,

Een weinig los geraekt,
"Weet dat men my in myn vertrek
Niet ongestraft genaekt.

"Laet af!"--vervolgde hy, terwyl
Hy naer een slagzweerd greep;
Hoe meer toch jonker woelde en wrong
Hoe harder Satan neep...

Zyne oogen blonken in hun kring
Als flikkerende vlam,
De kamer was vol rook, die hem
Uit mond en neusgat kwam;

Hy had twee horens en een staert,
Zyn romp was zwart en rouw,
Van scherpe nagels was hy ook
Voorzien aen poot en klaeuw;

--"Ik ben," sprak hy op eenen toon
Zoo grof, zoo hol, zoo fel,
Dat hy den jonker siddren deed,
"De duivel uit de hel...

"g'Hebt me onbezonnen even daer
Van nacht by u gedaegd:
Gy ziet hoe 'k ben gereed; ik dien
Geen tweede mael gevraegd.

"Een stondje nog en 'k toon u klaer
Myn ryk waer gy meË spot;
Een stondje nog, we reizen zaËm
Naer 't onderaerdsche kot.

"Reeds veel te lang loerde ik op u,
En nu is 't uer geslaen,
Dat ik voor eeuwig u bezit;
Ge zyt de myn, kom aen!"--

--"Hulp!"--riep de jonker nogmaels, doch
Vergeefs was zyne kreet;
Want de aerde scheurde rondom hem
In eene breede spleet.

En jonker Albert vastgeklampt
Door zynen reisgezel,
Viel met hem langs die baen gewis
In 't brandend ryk der hel!

En drymael dreunde 't gansche slot
Als door een donderslag;
En ieder rees de bedsteË uit
Waer hy te slapen lag.

En allen kwamen by elkaer,
Gewekt door 't wild gerucht;
Doch nergens werd er iets gemerkt,
Zelfs hoorde men geen zucht.

Albert alleen werd dra gemist,
Men trad in zyn vertrek;
Daer vond men niets dan 't spoor, hetgeen
Nog solfer spuwde en pek!

En ieder giste dra 't geval
En merkte Godes magt,
Die Alberts honend spotgesprek
Gestraft had in dien nacht.

De knechten vlugten haestig weg,
De jonkers trokken voort.--
Sints bleef het slot ook onbewoond,
Gesloten bleef de poort.

Turnhout, 1840.

VAERWEL

eens jongen dichters aen 't leven.

'k Heb tot den God der deugd gestaeg myn hart verheven,
Hy zag myn naberoew, myn naer en droef getraen,
Hy heeft myn smart aenschouwd, my sterkte en moed gegeven,
Want hen, die 't onheil drukt, neemt hy voor kindren aen.

Hy, die my haette, sprak, uit wangunst, in zyn woede:
Dat hy sterve en met hem zyn naem, hoewel zoo rein!...
Maer tot myn rustig hart, zei d'Heer, die my behoedde:--
Zyn haet zal nog uw steun en zyne neerlaeg zyn!...

Hy strooide zynen haet in d'harten uwer vrinden,
Bedroog de eenvoudigheid die ge op het voorhoofd draegt;
Hy, die g'hebt opgevoed, weet alles uit te vinden,
Dat u kan nadeel doen, en uw naem verlaegt;

Maer God hoort uw gesmeek, van u, die 't hart beladen,
Met rouw en droefheid bidt, die tot hem wederkeert;
En God, o zwakke mensch, zal zich niet uwer daden
Herinneren, want hy niet uw verlies begeert.

Ik zal voor u, vrees niets, het medelyden wekken

En de regtvaardigheid der eeuwigduerge magt;
En de eer die zy zoo loos u meenden af te trekken
Zal hunne strikken staCg verydlen door myn kracht!!--

Myn God, ôwees gedankt! Gy die my weCg wilt geven
De blanke zuiverheid en haren eedlen gloor,
Gy die op 't needrig graf gedurig om zult zweven,
Opdat men noch myn asch, noch myn gebeente stoor'!...

Op 's levens schrael banket, ellendige genoode,
Vertoonde ik my Øn dag, en 't is alreeds gedaen;
Ik sterf; en op myn graf, bedekt met aerde en zode,
Zal niemand, ômyn God, ooit storten eene traen!...

Vaerwel, ôzachte dos, en gy, ôgroene velden,
Vaerwel, gy frissche dauw, des avonds trouw gezelschap,
Gy hemel, grootsch gewelf, en gy, ôbosch, myn weelden,
Natuer, die ik bemin, vaerwel, voor 't laetst vaerwel!!!...

Ach! moge toch uw glans nog lang tot lust verstrekken
Van menig vriend, nu doof aen 't afscheid van myn luit;
Dat zy oud en beweend van deze wereld trekken,
En dat een trouwe vriend hunne oogen droevig sluit'!...

Brussel, 1841.

OP HET HUWELYK VAN ***

Le monde est plein comme cela de
contradictions.
--CHARIVARI--

Slechts voor een maend hoorde ik Heleen beweeren
Zy zoude Jozef nooit voor man begeeren,
Al bragt hy zelfs haer een miljoen!...
Nu... gistren na den noen
Kreeg ik van haer een brief:
--Ik trouw met Jozef, myn' beminden,
Op donderdag...--gelief
U op myn bruiloft te bevinden...

Brussel, 1842.

MORGEN-UITSTAPJE
BY MYNE GEBOORTE STAD.

Aen mynen vriend Jozef Dierckx.

Comment dormir encor'!... la campagne
est si belle.

--EDOUARD DE SÉRIONNE.--

Nu kykt de lieve lentezon
Nog sluimrend 't oosten uit;
Zy spiegelt zich in d'heldre bron...
Op, op! myn zangster, stem uw luit,
Span uwe snaren!
't Lust my met u naer 't veld te varen,
Om 't schoone der Natuer, die thans herleeft,
Die weder groen en bloei verkregen heeft
Te smaken;
Om zaem een vers op de aengename lent',
Die men in 't veld het beste kent,
Te maken.

Vier ure komt te slaen,
Het scheemrend zonnelicht
Schiets op den wyzer aen,
Die als een vuerge schicht,
In vlammen schynt te staen.
De schrale winter steeds met sneeuw en ys verzeld,
Is tot de vlugt gedwongen,
De lente heeft hem met geweld
Zyn yzren staf ontworpen;
Nu bloeit het jeugdig groen der wei,
Waer duizend bloemen pralen,
Waer 't beekje speelt, van banden vry,
En kronklend weer kan dwalen.
De dauw stygt op
Uit ven en plas,
En hangt in kristallynen drop
Aen bloem en gras.
De vrolyke akkerman
Met ryf en hak en spaden,
Met pot en pan
En drinkflesch meel beladen,
Trekt nu de velden in, en verder
Zit reeds een zingend herder
By zyne kudde en waekt,
Met zynen trouwen hond,
Dat nergens in het rond
lets van zyn vee in 't zoeken raekt.
Nu ziet men op den boord der gracht,
Waer men het vee hoort loeijen,
De meibloem weer in volle pracht
Aen heuren distel bloeijen;
De jonge roozen spoeden zich
Uit haren knop te komen,

't Violtje, steeds zoo nederig,
Wilt zynen glans betoemen:
Het spreidt zyn aengenamen geur
Van onder 't gras der weiden,
't Verbergt ons zyn fluweelen kleur,
Zoo leert 't ons d'hoogmoed myden...
De zephyr zweeft door bosch en veld
Op zyne gouden vleuglen,
Die nu Boreas woest geweld
Niet meer zoekt in te teuglen:
Hy komt met haest in 't groene woud
WeŒEr nimf en boschgod wekken,
Die zich by winterdag uit 't hout
In eene rots vertrekken.
't Gevogelt springt
En huppelt door de takken heen,
Het fluit en zingt
En raept zyn donzig nest by een:
Het woelt als in een mieren nest;
Zy zingen allen om het best
En fluiten uit al hunne magt,
Dan stil, dan schel,
Dan zoet, dan fel,
Dan hard, en dan weŒEr zacht...

Myn zangster, nu, waer wilt gy heen!
Wilt gy reeds 't woud verlaten?...
Welaen! laet ons wat verder treŒEn
Langs deez' beboschte straten...
Gy vreest!...--Ja hoor, de nachtegael
Verheft daer zyne zoete tael,
Zy klinkt door bosch en velden,
En 't is alleen der englen taek
(Ik bleef te kort aen zulke zaek)
Van zynen lof te melden!...

Wy willen dan uit 't boschje gaen,
Om een bezoek te geven
Aen 't huis, dat tegen gindsche baen
Zyn strooidak heeft verheven...
Een stokoud man zit voor de deur
In eenen zetel neder,
Hy aŒemt den zoeten morgengeur,
Leeft met de lente weder:
"k Wensch u den goeden dag, myn man,
Gy zit u te verkwikken?..."
"Ja, heer, 'k kom hier zoo vroeg ik kan,
'k Zou in myn bed wel stikken;
'k Was immer geerne vroeg te been,
Van myne jonste jaren,
Als gy, liep ik door velden heen...
Denk hoe 't me nu moet varen!...
Thans heeft my de oude dag gestramd,

Hy neemt my schier het leven,
Hy heeft myn arm en been verlamd,
Doet al myn leden beven..."
"Nu, nu, myn vriend, schep moed, welaen!
Uw pyn gaet nu verdwynen,
De lieve lente komt weĈer aen,
De winter deed u kwynen."
"t Kan zyn, mynheer, maer 'k gloof het niet;...
Maer zeg, (ik zou het zoo vergeten)
Belieft 't u iet
Te drinken of wel te eten?
O ja, niet waer?... Katrien, kom ras,
Breng dezen heer met haest een glas,
Of mynen aerden kelk
Vol allerverschte melk!"
"ôNeen, ik dank u, goede man!"
"t Is goed voor jonge venten..."
"Ik dank u, neen, onmooglyk 'k kan..."
"Neem aen, toe, maek geen _complimenten_!"
"Kom, reik my 't dan,
Ik drink op uw lang leven,
Met al wat u behagen kan
En u vermaek kan geven:
Gezondheid, vriend!--"Ik heb u dank,
Dat het u wel bekome,
En dat gezondheid met dien drank
Door al uwe aders stroome!"
"Nu moet ik weder voor de stad
En hare nare straten
Het bosch, dat al myn vreugd bevat,
En 't ruime veld verlaten!...
Vaerwel dan, vriend!--"Gy ook, Mynheer,
Kom als 't u zal believeen..."

Myn zangster, ziet gy ginds nu weĈer
Dien damp naer boven stieven?...
Dit is de stad; een dikke smoor
Omgeeft haer 'tallen zyden,
Kom, stap wat aen, my dunkt ik hoor
De _diligentie_ ryden.
ôJa, ginds schokt ze langs den dyk
Met volk en goed beladen;
Dry rossen trekken haer te glyk
Op vier beslagen raden.

Wy naedren... 'k hoor reeds "_tik, tak, tak,_"
Den wever op 't getouw;
Daer zit en spoelt op haer gemak
Een tachtigjaerge vrouw;
En kantenwerksters wel gemoed
Met 't kussen op de kni'n,
Kan men byna op elken voet
Door 't vensterglaesje zien.

Daer ginder staet de schildwacht al,
Hy schynt geheel verblyd,
Dat hy van nacht de stad en wal
Voor vyand heeft bevryd.
Nu zyn wy eindlyk in de straet,
't Is alles aen het werk;
Wie is die dame die daer gaet
Zoo vroeg naer 's Gasthuis-kerk?...
Hier zet een winkelier zyn waer
Voor zyne deur ten toon,
Hy hangt zyn stoffen hier en daer
Zoo netjes en zoo schoon...
Daer loopt de melkboer met zyn kit
Vol haest deur in deur uit,
Wyl hier de schoenemaker zit
En werkt en vrolyk fluit.
Hier doet een sterke smidsgezel
Het yzren aembeeld dreunen,
En 'k zie wat verder op zyne el
Den kleedermaker leunen.
Ei, ei! zie toch, zie eens die kroeg,
't Is er nog all' gesloten!...
't Is schand, daer nu al 't volk zoo vroeg
Het zonlicht heeft genoten!
Wie zie ik daer voor 't venster staen?
Ha, 't is een van die kwanten,
Die tegen 's morgens slapen gaen,
En gansche nachten tranten.
De bakker roept: "al heet! al heet!"
(Want dit is nu de mode,)
Het versche brood is juist gereed
Voor die het heeft van noode...

Hou op, myn zangster, 't is genoeg,
Ons reisje is nu gedaen,...
Treed in, waer wy deez' morgen vroeg
Te zaCEm zyn uitgegaen.

Turnhout, 1840.

PIETER DE CONINC.

DICHTSTUK,
WAERAEN DE MAETSCHAPPY VAN RHETORICA, TE EECLOO,
DEN TWEEDEN PRYS HEEFT TOEGEKEND.

Hy was een man uit het volk geboren; maer
een dier zeldzame zielen, die met verstand
en vernuft begaefd, als beheerschers hunner

tydgenooten ter wereld komen.

--HENDRIK CONSCIENCE.--

In vaderlandsche tael wil ik uw moed,
Uw roem, ôVlaendrens held, bezingen,
Uw naem, die 't hart nog kloppen doet,
Verheffen tot aen d'hemelkringen.
Vergeef, indien myn al te kunstloos lied
Den glans, dien ge om u henen schiet,
Waerin uw daŒEn zoo heerlyk pryken,
Naer eisch niet maelt, en moet by deze taek bezwyken.

Nog hield een vuige, oneedle band,
Gesmeed door 's vreemdlings zware hand,
Den zwarten leeuw gekromd in 't zand,
In slaefsch en boei geslagen;
Nog moest het vlaemsche volk, geveld,
Ter neŒEr gebukt door 't fransch geweld
En door zyne yzren vuist gekneld,
Een lastig vloekjuk dragen!
't Was uit met 't edel vaderland; alreeds
Begon het volk, dat magt en tal vermanden,
MoŒE van onnuttig knerzetanden,
GedweŒE te lyden zyne banden,
Wanneer een held, als eene heilzon, rees.

De Coninc, gy, gy uit het volk geboren,
Gy waert die held; u was 't beschoren
Den ingeslapen moed van 't vlaemsche volk
Te wekken; gy, gy waert de tolk
Dien vryheid koos om d'harten op te beuren,
Om d'al te lang gesloten band te scheuren,
Die een voor een uw regten vallen deed,
En 't volk niet liet dan smaed en leed.
U, tot de waerdigheid verheven
Van deken, u, u was 't gegeven
Den ambachtsliŒEn, dien gy een vader waert,
Door wys beleid en moed, zoo mild gepaerd,
Het hart met vaŒErlandsmin te warmen
En kracht te leenen aen hunne armen,
Om het uitheemsche juk, dat hen zoo drukt,
Waeronder, eertyds, vry, hun hals nu bukt,
Vereend, en moedig te verbreken,
En 't heelal te doen zien, dat, in zyn vaert,
Niets 't volk weŒErhoudt dat zich wil wreken,
Dat noch gevaer onziet, noch leven spaert...
Uw taek was gootsch; ja uwer waerd!

Werd er een tol door snoode roovers handen,
Op uw gemeente vastgesteld,
Die 't regt der burgren aen kwam randen,
En eischte 't duer gewonnen geld;
Hoe schriklyk toondet gy u dan, als het die regten

Van 't u zoo duerbaer ambacht gold;
Hoe blaekten d'harten om daervoor te vechten
Op 't sein dat van uw lippen rold!
En ook hoe lief, hoe duer waert ge aen de harten
Dier menigt' naer wier heil gy tracht',
Hoe sprong zy telkens toe, om het gevaer te tarten,
Dat u op elken stap verwacht!
Hoe rukte ze eens u uit de oneedle handen
Van 't laffe franschgezinde magistraet!
Hoe brak haer arm die yzren banden,
Die aen eens kerkers klamme wanden
U hechtten door der Leliaerts haet!
Hoe bragt zy u als in triomf gedragen,
Naer uwe woonst, verlost, weŒrom;
Hoe galmde 't _hoera_ rond uw wagen
Uit duizend monden als een klokgebrom!
Hoe streed ze, op uw bevel, in al de slagen,
Geleverd in de straten uwer stad,
Zoo dikwyls men het volk dorst plagen,
Of al te lang zyn woed' geterregd had!
Hoe juichtte zy, wanneer de stad begeven
Van 't fransch gebroed, haer juk had afgeschud,
Nadat Dechatillon wien Brugges kroost deed beven,
Onnutten, ydlen weŒrstand had gestut,
En hoogst beducht voor zyn en zyner leven,
Met woede en wraekzucht in de ziel,
Haer wal verlaten had en voor de volksmagt viel!
Hoe zuchtte zy, met u, toen gy die wallen
Die, weinig dagen slechts van 't juk bevryd,
De magt des vreemdlings zagen vallen,
WeŒr in die magt moest leevren, zonder stryd!

Gy treurt nu, ja; doch in uw harte
Verbergt zich woede en wraek en smarte,
Gy veinst en wet in stilt' den dolk,
Die eerstdags 't u zoo lieve volk
Voor altyd vry van franschen boei moet maken.
Gy weet de ziel der ambachtsliŒen te raken,
En deelt hun eene strael van hope meŒe,
Voorspelt hun vryheid, heil en vreŒe,
En laet geen weifeling tot hunne harten naken!...
Weldra is 't opzet ryp; reeds graeuwt de nacht,
Die uwe moederstad der magt
Der franschen eeuwig moet ontrooven,
En in hun aller bloed den hoon moet dooven,
Haer zoo wreedaerdig toegebracht.
Uw volk, in stilt' gewapend, trekt te zamen
In 't oord, waer gy het reeds verbeidt,
Om 't geen uw boezem mogt beramen
Te plegen, door u aengeleid.
Het uer der wrake slaet; uw mannen loopen
(Zoo bruischt een zee die dam noch dyk meer paelt,)
Om byl, en mes, en dolk in 't fransche bloed te doopen,

Om al te moorden, wat niet _schild_ en _vriend_ herhaelt,
Om in hun slaep die vuige dwingelanden,
Te zaem, en met vereende woed'
En dorstge wraekzucht aen te randen,
En lang verduerden hoon te wasschen in hun bloed!...
Ook, als de morgen, 't oosten doorgebroken,
Een weiflend licht zond op het aerdryk neCEr,
Klopte er geen fransche boezem meer
In Brugges wal, en gy, gy waert gewroken!
Doch Frankenryk zal niet gedwee,
Niet zonder wraek, dien bittren hoon verdragen;
Neen, neen, voortaan met 't vlaemsche volk geen vreCE,
Neen; 't zuiden zwart door duistere oorlogsvlagen!
Een riddrenstoet, verwoed door d'ongehoorden smaed,
Rukt zaem, trekt af naer Vlaendrens velden,
En ieder zweert een onverbidbren haet
En oorlog tot den dood aen Vlaendrens helden!
Doch uw beleid, De Coninc, had hun woed',
Hun dolle razerny voorkomen;
Wat vreesde uw land, daer gy 't behoedd',
Gevolgd, verzeld, door duizenden van vromen!
Gy wachttet niet, maer trokt hen te gemoet
Tot onder Kortryks wal, waer gy uw leger spreiddet,
Waer gy door vaCErlandsmin en vryheidshoop gevoed,
Met ongeduld het uer des stryds verbeiddet.
Dit uer genaekte toen de zoon van Vlaendrens vorst,
Van uwen graef, dien Frankryks meineed boeide,
U, en uw vriend, uw BREIDEL, de _yzren borst_,
Tot ridders sloeg, ten loon der liefd', die in u gloeide.
Nu slaet het uer; die eedle gloed
Tot vryheid styft den arm van uwe scharen,
Vergroot hun ziel, ontsteekt hun moed;
Onmooglyk is 't hun woede te bedaren!
Met dolle kracht valt ieder 't leger aen,
Dat, sterk op tal en ydlen waen,
Te laet zyn hoogmoed wilt beklagen,
Vergeefs zich weert van de ysselyke slagen,
Van byl, en speer, en knods dier burglary,
Vergeefs weCErstreeft, vergeefs blyft 't leven wagen
En schandig vlugten moet voor hunne razerny!!...
De Coninc, juich!... uw Vlaenderen is vry!!!...

Brussel, april 1842.

DE JONGELING EN DE GRYSAERD.

"d Leer me toch hoe 'k moet tot de fortuin geraken,"
Vroeg aen zyn vader laetst een zoon vol hoogmoed,--"zeg?"
"Er is," sprak de ouderling, "een eer- en roemvol weg,

Te weten: van zich nut aen 't algemeen te maken,
Van alles, zyne rust, zyn kunst aen 't vaderland,
Zyn dagen zelfs ten best te geven..."
"Och! al te lastig valt zulk leven,
Ik wil een baen van laegren trant."
"De kuipery? ôdit lukt wis."--"Nee, 'k wil iets vromer:
Verryken zonder vlek, doch d'hand aen 't werk niet slaen."
"Wel nu! blyf dan maer enkel droomer,
'k Zal zulken veel die 't meCE woß gaen."

Turnhout, 1840.

DE BEDELAER.

Aen mynen vriend Frans Dierckx.

Qu'importe à moi celui qui souffre,
Je suis heureux, je suis content.

Aen 't slot eens ryken graefs, door d'overvloed bewoond,
Had reeds een arme man, zeer lang vergeefs gebeden;
Zyn hoofd was neCEgebukt, met zilvren haer bekroond,
En 't halfverscheurde kleed hing van zyn stramme leden.

Het prachtige avondmael was juist nu afgerigt;
Men kon ten allen kant de vreugdetoonen hooren;
De groote zael des slots was als by dag verlicht,
En 's grysaerds bittre klagt kwam hun gejuich niet stooren.

Een krakend houtvuer blaekt in eene marmren schouw,
Om 't welk zich in een boog al de ouderlingen scharen,
Terwyl het ruim vertrek, der jongheid schier te naeuw,
WeCErgalmt van 't feestbazuin en 't lustig spel der snaren.

En de arme grysaerd gansch door nat en koß versteven,
Spreekt, bidt zoo luid hy kan:--"Ontfermt u over my,
'k Heb honger! een stuk brood zy my van u gegeven,
Ik smEEK het voor uw voet, aenziet toch hoe ik ly'.

ôRyken, 't is uw pligt, ons tranen weg te vagen,
Ach! toont ons dat uw hart milddadigheid bevat;
Gelukkig is hy niet, die d'armen man laet klagen,
Al waer' het ook dat hy al 's werelds rykdom hadd'.

Myne armen, nu zoo stram, bebouwden uwe gronden,
Ik werkte staCEg voor u, zoolang ik maer vermogt;
De tyd heeft maer alleen myn krachten vastgebonden,
Myn wil tot niet gemekt, en aen zyn wil verknocht.

Ja, eertyds was ik jong en sterk;--dan, na myn zwoegen,
Vond ik des avonds 't huis, myn kroost en gade weĲer,
Dan had ik broods genoeg, wanneer ze me eten vroegen,
En, God zy dank, nu heb ik kroost noch gade meer!

Zy zyn niet meer--ik arm, en uitgeput door jaren,
Heb in het gansche dorp geen enklen maeg noch vrind.
Helaes! myn oog is zwak, 't licht schynt het te bezwaren,
En waer is hy, ôGod, die my ellendig vindt!

Nogtans is nu byna myn stervensuer gekomen;
'k Heb tachtig jaren reeds op de aerde rondgezweefd,
En zou ik nu ter plaets, waer weelde en rykdom stroomen,
Van hongersnood vergaen?--ôryke lieden, beeft!...

Helaes! wendt toch uw oog niet af van myne ellende;
Hebt medelyden! nog een stond, en 't is gedaen...
Ach! of gy ook de kracht eens grysaerds bede kende,
Gy liet hem niet zoo lang in koude en regen staen...--

Geeft, geeft den armen, ach! hoe weinig men hem geve,
't Dient tot verzachting toch van zyn ellendig lot...
Geeft, geeft, opdat uw naem hierna in zegen leve,
Opdat hy uw geslacht niet dien' tot vloek en spot.

Ach! weigert hem toch niet hetgeen hy u komt vragen,
Zyn toestand hier op aerde is broos: ach! doet uw pligt,
God zal uw regter zyn, u eerlang voor zich dagen,
En loonen als gy goed uw taek hier hebt verrigt!..."

Zoo sprak de grysaerd, en reeds riepen dry lakeijen.--
"Van hier, ellendeling, voort, voort met uw geklag!"
"Ach, zei de gryze hun, 'k vergeef u al myn lyĲen,
'k Verwacht in d'hemel haest een klaerdren levensdag?..."

ôDood! kom hael my ras, tot u kom ik my wenden;
Kom, wacht geen oogenblik, en toef geen enklen stond!..."
Hy sprak--de dood ontving zyn half bevrozen lenden,
En 't was voor 's ryken poort dat men zyn ligchaem vond!!!

Turnhout, 1840.

AEN HAER.

A toi! toujours à toi!
--VICTOR HUGO.--

Meisje, wen ik aen u denke,
ôDan klopt my 't hart zoo fel,

ôDan bruist door al myne aedren
My het bloed zoo snel!

Mag ik uwe stem maer hooren,
Dan reeds ben ik gansch ontsteld;
'k Voel haer myne ziele raken,
En myn boezem zwelt!

En wanneer 'k u mag beschouwen...
Zwygend en van liefde stom,
Kan myn mond geen woorden vormen...
Weet gy niet waerom?

't Is dat ik van minne brande,
Dat myn hart van liefde blaekt;
Dat uw aenzien my betoovert;
En my spraekloos maekt!

't Is dat ØØn blik uwer oogen
My der aerde gansch ontheft;
My vervoert naer hoogre streken
En myn ziele treft!...

Brussel, 1841.

DE TEMPEL.

Aen mynen vriend Karel Coomans.

Hoe zoet is het als men aen d'hemeltrans ziet glyden
Des avonds eenzaam ster, die nu de voorbode is
Der stille kar des nachts; wanneer de duisternis
Komt om den aerdbol aen het daglicht te bestryden;
Hoe zoet toch is het dan zyn godsdienstvollen voet
Te wenden naer het dal en naer den dorpschen tempel
Waervan het mos bedekt den nederigen drempel,
Maer waer de hemel toch nog spreekt aen 't vroom gemoed...
Ik groet u, doodenveld, ik groet u zaelge kusten,
Alwaer in vreØ 't gebeent' des dorpelings mag rusten;
U, needrig zuilental, u groet ik op myn schreØen
Wee, wee hem, die het asch der dooden durft vertrappen!
Ik tred den beuk nu in, en hy herhaelt myn stappen;
Hier buig ik myne kniØen op eenen ruwen steen...
Hoe duister toch! hoe stil! in 't diepst der heilige plaetsen
Ontwaert men nauwelyks het scheemrend wederkaetsen
Der eenge lampe die by 't heilige altaer blaekt;
AllØØn brandt zy, wyl niets des aerdryks rust komt stooren,
Om hier, op dezen stond, des sterflings zucht te aenhooren,

Vertroostend zinnebeeld der Goedheid die steeds waekt.

'k Stap voort; geen enkle zucht raekt myne aendachtige ooren,
De vloer alleen kraekt op myn afgemeten stap,
'k Beklim nu eindelyk des altaers heiligen trap;
Ik ben alleen; myn ziel, gewyde altaer en wanden,
Mag zuchten nu voor u en ook van liefde branden,
Een ongekende toon hier voor den hemel slaen,
Dien gy alleen maer kent, en gy maer zult verstaen.

Maer hoe, 'k durf onbevreesd hier wenden myne schreden!
En brengen, groote God! op 's Heilges weerdge treden
Een hart dat nog van smart, dat nog van liefde blaekt;
En 'k beef niet dat gy vrede in uwe almogendheden
Den eerbied dien m'u moet, waer ge uw verblyfplaets maekt!
Neen; over mynen gloed wil ik myn schaemt' verbreken,
Onnoozel is de liefd' wen ze is door deugd ontsteken...
Zoo zuiver als het hart, waeraen ik ze onlangs schonk,
Verteert de liefd' het myn; maer 't is een heil'ge vonk,
Door duerzaamheid vereerd, gezuiverd door de ellende.
Ik wilde dat haer de aerde en gansch de schepping kende,
Ik noemd' haer zonder schrik voor 't heilig altaer, nu
Durf ik dit hier ook doen, almagtig God, voor u.
In weŒerwil van de vrees, my door uw plaets geboden,
Is toch Elvira's naem in stilt' myn mond ontvloten;
Haer naem, van graf tot graf met dof gezucht herhaeld,
Heeft hier de rust gestoord in 't somber oord der dooden,
Gelyk de treurge toon des geests die zuchtend dwaelt.

Vaerwel, ôkil gebeent'! vaertwel, ôheilge plaetsen!
Reeds deed de nachtecho tweemaal het uer weŒerkaetsen
Sints dat ik hier, voor u, myn tranen heb geloosd...
De hemel zag myn smart; nu ben ik weŒer getroost!...

Misschien op 't zelfde stond, op andre wereldkusten,
Denkt Elvier ook aen my, alleen en zonder rusten,
En komt ze in de eenzaam kluis, het oog van tranen rood,
Aen 't needrig altaer ook vertrouwen haren nood.

Brussel, 1841.

DE KIKVORSCH EN DE HAES.

't Is maer een niet
Die 't wel besiet.
--JACOB CATS.--

Een groene kikvorsch zat weleer
Eens by een gracht in 't gras,

Een haes kwam ook op deze wei,
Gelokt door 't malsch gewas;

De kikvorsch door zyn komst verschrikt,
Sprong _wip_ het water in...
De haes op 't onverwacht gerucht,
Verschrok zich ook niet min.

Hy sprong;... doch draeide dra zich om
Erkende 't geen hy deed,
En lacht' zoo hartlyk met zyn vrees,
Dat er zyn lip van spleet.

En elke haes, sints 't voorviel, draegt
Hiervan nog 't teeken wis,
Dat, schoon genezen en geheeld,
Voor 't oog nog zichtbaer is.

Indien elk een die deed als d'haes,
Als hy, 't ook moest bekoopen,
Hoe vele lieden zag men dan
Met kwade lippen loopen!

Brussel, 1841.

DE RUST.

De vrome stiert zyn beŒ
Tot God, en sluimert stil in de armen van den vreŒ.
--F. J. BLIECK--

Wel hem, wel hem, die na het dagelyksche werk
Het afgematte hoofd kan rustig nederleggen;
Wel hem, wel hem, die zich, op 't kalm geweten sterk,
"Onschuldig is myn hand en ook myn hart!" kan zeggen.

Hem zygt een zoete slaep terstond op de oogen neŒr,
En sluit ze zachtjes toe; hem kwelt geen aeklig waken;
Hem schynt geen geest, geen schim, te wandlen heen en weŒr
Voor zyne legersteŒ; hem kan geen spooksel naken.

Hem komt geen nare droom ontrusten in den nacht;
Hem tuit geen schriklyk woord gestadig in zyne ooren;
Hem wekt geen zucht, geen stem, met donderende kracht;
Niets komt voor hem, ôneen, de stille nachtrust stooren.

Hy slaept, hy slaept gerust, hy slaept gestadig door,
Vervoerd door 't wisslend rot van liefelyke droomen,
Een aegenaem gedacht komt aen zyn zinnen voor,

Wyl heilverschynsels hem gestaeg voor oogen komen.

Nog sluimert hy, nog duert dit heilzaem rustgenot,
Wanneer het haengekraei den dag hem aen komt konden,
Dan staet hy op en stiert zyn eerst gedacht tot God,
En streeft vernoegd tot aen de rustige avondstonden.

Turnhout, 1839.

AEN EEN REIZIGER.

Aen mynen vriend S. Ssplichal.

La nuit! ne crains tu pas d'entrevoir la stature
Du brigand, dont un sabre a chargØ la ceinture?

.....

Ne crains-tu pas surtout qu'un follet àcette heure
N'allonge sous tes pas le chemin qui te leurre?...

--VICTOR HUGO.--

Gy reiziger, door woud of hei,
Of over berg of veld,
Die, altyd eenzaam op uw weg,
Door niemand wordt verzeld,
Maek dat gy uw bestemming staeg
Bereikt, eer de avond daelt,
Eer gy verkeerde wegen neemt,
Of in het bosch verdwaelt:
Weet dat, zoodra als de avondster
Aen d'hemel prykt, de geest
Eens vreemden krygers, hier gedood,
Ontwaekt en niets meer vreest;
En dat, wanneer hy u ontwaerd'
En vond in zyne magt,
Gy dwaeldet, door hem voortgestuwd,
Gewis den heelen nacht;
Dan joeg hy door zyn woest geraes,
Ja schrik en vrees u aen,
Of hy ontstak een dwaellicht ras
Verwyderd uit uw baen.
Misschien houdt gy voor bygeloof
Of schrik, 't geen ik u zing...
Gy dwaelt; hoor uit den mond myns vriends
Wat hy eens onderging:
"Eens, 'k reisde alleen, reeds was de zon--
Ter westkim ingedoken,
Door wind allØØn werd de avondstilt'
Van tyd tot tyd verbroken;
De duisternis had ik allengs

Op de aerde neĖr zien zygen,
En al 't gerucht langzamerhand
Op 't heelal hooren zwygen;
Ik was nog ruim eene uer van 't dorp
Waer ik moest gaen vernachten,
En waer myn magen my reeds lang
Onrustig moesten wachten;
Ik naekte thans een groote woud,
Met doodsche en sombre dreven,
Waerin men zei dat elke boom
Geluid en spraek kon geven;
't Was dicht by een dier plaetsen, waer
Ons zuiderlyke buren
Hun hoogmoed ('t viel hun zelden voor!)
Eens moesten goed bezuren;
Ja eertyds had daer Belgies zoon,
In eenen zyner slagen
Getoond dat hy 't uitheemsche juk
Niet lyden kon of dragen.
Ik ging een goeden stap... toen ik
By duizende geruchten,
Hoorde eensklaps aen myn regter hand
Zeer hevig drymael zuchten;
Het spel begon, wat verder weĖr
Daer hoorde ik iemand schettren,
En aen den andren kant in 't hout
Twee degens kryschend klettren.
'k Ging voort, maer 'k trok uit mynen stok
Een half verroesten degen,
En 'k vrong hem in de vuist,... maer 'k zag
Zich iets voor my bewegen!...
En achter my hoorde ik myn naem
Zeer duidlyk drymael noemen...
Ik peisde, de eerste die my naekt
Zal 't zich toch niet beroemen!
En licht,--dat blonk er overal,
'k Ging voort, hoewel verschrokken,
En 'k zag naer 't dwaellicht niet, dat my
Van mynen weg woß lokken.
Dit ging zoo voort, ik hoorde staĖg
Of weenen, klagen, reden,
Dan lagchen, gillen, zingen, dan
WeĖr roepen, zuchten, treden.
Zoo raekte ik eindlyk uit het woud
En trad de pachthoef binnen,
Alwaer men juist het avondmael
By 't houtvuer ging beginnen:
Ik zag zoo bleek wel als een doek
'k Stond regt slap op de beenen,
'k Vertelde hun wat me overkwam
In 't bosch daer zoo met eenen...
"--Gy zyt--zoo sprak myn oude neef--
Een wissen dood ontloopen,

Want had ge eens omgezien, dans moest
Gy 't met den dood bekoopen;
Dan vindt gy nimmer uwen weg
Uit bosch--'t is zeker--weder;
Dan zeegt gy ja van schrik en angst
Gewis ontzield ter neder.
En had ge een lichtje nagegaen,
Dan raektet gy verloren,
Dan was in poel, of ven, of kuil
De dood u ook beschoren--"
En by het warme mutsaerd-vuer
Na 't avondmael gezeten,
Verhaelde hy hoe 's vyands heir
Daer eens was uitgemeten;
En hoe hun leger werd verdelgd
Door byl en martelslagen,
En hoe de lyken, na den slag,
Op een gestapeld lagen;
Hoe hunne geesten nu des nachts
Hun hoon en schande wreken,
Met hier en daer een armen belg
En hals en nek te breken;
En hoe men somtyds reizigers vond,
Versmoord in poel of grachten,
Die zynen raed--"zie nimmer om--"
Niet volgden of verachtten!--"

Gy reiziger door woud of hei'
Of over berg of veld,
Die altyd eenzaam op uw reis
Door niemand wordt verzeld;
Maek dat gy uw bestemming sta
Bereikt, eer de avond daelt,
Eer gy verkeerde wegen neemt,
Of in het bosch verdwaelt.

Brussel, 1841.

LEER HET BASJE.

IN HET ALBUM VAN MYNEN VRIEND HENRY GREGOIR.

Vide, cui fide.

--OUDE LEUS.--

Wen schilder W... te Amsterdam
Voor jaren heen verbleef,
En daer, met spelen van muzyk
Zyn leEgen tyd verdreef;

Gebeurde 't dat hy by een jood
Den winkel binnen trad,
Waer m'oud en nieuw muzyk verkocht,
En keus van alles had.

Hier zocht de schilder naer zyn wensch
Wat stukjes voor de fluit,
Legde alles zaem en sprak:--"zeg, vriend,
Wat geef ik voor den buit?--"

--Zes guldens.--" zei de slimme vos.
--Zes guldens! dat 's te vet...
Ik geef er dry, wat zeg je?--" --Neen;
Voor zes meent je het met.--"

--Dan ga ik op een ander zien;
Vaerwel!--" --Vaerwel, mynheer!--"
Maer naeuwlyks was de schilder weg
Op 't joodje riep hem weĲer;

--He! kom maer hier, ik laet het jou!--"
Zei nu de looze jood,
En W... gaf zyn geld, en nam
Den rol, dien 't smaasje bood.

Wanneer nu W... kwam te huis,
Ontrolde hy zyn schat,
En vond op 't eerste blaedje staen:
Basso... hy dacht wat 's dat?

Op 't tweede stond: _Viola_!--"nu!
Die vent heeft wis abuis--"
En _Organo_ was 't derde!--"ja;
Maer 'k ga weĲer naer zyn huis?--"

Hy overzag ze eens altermael...
't Was alles voor den bas,
En 't minste stuk niets voor de fluit
Zoo als 't gekozen was.

Hy pakt zyn stukken weĲer by een,
En gaet naer 's jodes huis
En sprak hem lagchend toe:--"Mynheer,
Voorzeker g' hebt abuis.

Van al wat ik daer even koos,
Vind ik het minst niet weĲer,
't Is alles voor den bas!--" --Wel nu,
Leer dan het basje, heer!!--"

Turnhout, 1840.

INHOUD.

Herinneringen
Gepast antwoord
Het weesje
Waerom mogen de vrouwen de mis niet dienen?
Mozes op den Nyl
De dronkaerd en de doktor
De schynvriend
De spaensche overheersching
Winterlyden
Vaerwel aen mynen boezemvriend Swolfs
De duivel
Vaerwel eens jongen dichters aen 't leven
Op het huwelyk van ***
Morgen-uitstapje by myne geboorte stad
Pieter De Coninc
De jongeling en de grysaerd
De bedelaer
Aen haer
De tempel
De kikvorsch en de haes
De rust
Aen een reiziger
Leer het basje

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK, MYNE EERSTE VLERKEN ***

This file should be named 8mynr10.txt or 8mynr10.zip
Corrected EDITIONS of our eBooks get a new NUMBER, 8mynr11.txt
VERSIONS based on separate sources get new LETTER, 8mynr10a.txt

Project Gutenberg eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the US unless a copyright notice is included. Thus, we usually do not keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

We are now trying to release all our eBooks one year in advance of the official release dates, leaving time for better editing. Please be encouraged to tell us about any error or corrections, even years after the official publication date.

Please note neither this listing nor its contents are final til midnight of the last day of the month of any such announcement. The official release date of all Project Gutenberg eBooks is at Midnight, Central Time, of the last day of the stated month. A

preliminary version may often be posted for suggestion, comment and editing by those who wish to do so.

Most people start at our Web sites at:

<http://gutenberg.net> or

<http://promo.net/pg>

These Web sites include award-winning information about Project Gutenberg, including how to donate, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter (free!).

Those of you who want to download any eBook before announcement can get to them as follows, and just download by date. This is also a good way to get them instantly upon announcement, as the indexes our cataloguers produce obviously take a while after an announcement goes out in the Project Gutenberg Newsletter.

<http://www.ibiblio.org/gutenberg/etext04> or

<ftp://ftp.ibiblio.org/pub/docs/books/gutenberg/etext04>

Or /etext03, 02, 01, 00, 99, 98, 97, 96, 95, 94, 93, 92, 91 or 90

Just search by the first five letters of the filename you want, as it appears in our Newsletters.

Information about Project Gutenberg (one page)

We produce about two million dollars for each hour we work. The time it takes us, a rather conservative estimate, is fifty hours to get any eBook selected, entered, proofread, edited, copyright searched and analyzed, the copyright letters written, etc. Our projected audience is one hundred million readers. If the value per text is nominally estimated at one dollar then we produce \$2 million dollars per hour in 2002 as we release over 100 new text files per month: 1240 more eBooks in 2001 for a total of 4000+ We are already on our way to trying for 2000 more eBooks in 2002 If they reach just 1-2% of the world's population then the total will reach over half a trillion eBooks given away by year's end.

The Goal of Project Gutenberg is to Give Away 1 Trillion eBooks! This is ten thousand titles each to one hundred million readers, which is only about 4% of the present number of computer users.

Here is the briefest record of our progress (* means estimated):

eBooks Year Month

1 1971 July

10 1991 January

100 1994 January

1000 1997 August

1500 1998 October
2000 1999 December
2500 2000 December
3000 2001 November
4000 2001 October/November
6000 2002 December*
9000 2003 November*
10000 2004 January*

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation has been created to secure a future for Project Gutenberg into the next millennium.

We need your donations more than ever!

As of February, 2002, contributions are being solicited from people and organizations in: Alabama, Alaska, Arkansas, Connecticut, Delaware, District of Columbia, Florida, Georgia, Hawaii, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Massachusetts, Michigan, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, North Carolina, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, South Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West Virginia, Wisconsin, and Wyoming.

We have filed in all 50 states now, but these are the only ones that have responded.

As the requirements for other states are met, additions to this list will be made and fund raising will begin in the additional states. Please feel free to ask to check the status of your state.

In answer to various questions we have received on this:

We are constantly working on finishing the paperwork to legally request donations in all 50 states. If your state is not listed and you would like to know if we have added it since the list you have, just ask.

While we cannot solicit donations from people in states where we are not yet registered, we know of no prohibition against accepting donations from donors in these states who approach us with an offer to donate.

International donations are accepted, but we don't know ANYTHING about how to make them tax-deductible, or even if they CAN be made deductible, and don't have the staff to handle it even if there are ways.

Donations by check or money order may be sent to:

Project Gutenberg Literary Archive Foundation
PMB 113

1739 University Ave.
Oxford, MS 38655-4109

Contact us if you want to arrange for a wire transfer or payment method other than by check or money order.

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation has been approved by the US Internal Revenue Service as a 501(c)(3) organization with EIN [Employee Identification Number] 64-622154. Donations are tax-deductible to the maximum extent permitted by law. As fund-raising requirements for other states are met, additions to this list will be made and fund-raising will begin in the additional states.

We need your donations more than ever!

You can get up to date donation information online at:

<http://www.gutenberg.net/donation.html>

***

If you can't reach Project Gutenberg,
you can always email directly to:

Michael S. Hart <hart@pobox.com>

Prof. Hart will answer or forward your message.

We would prefer to send you information by email.

The Legal Small Print

(Three Pages)

START**THE SMALL PRINT!**FOR PUBLIC DOMAIN EBOOKS**START

Why is this "Small Print!" statement here? You know: lawyers. They tell us you might sue us if there is something wrong with your copy of this eBook, even if you got it for free from someone other than us, and even if what's wrong is not our fault. So, among other things, this "Small Print!" statement disclaims most of our liability to you. It also tells you how you may distribute copies of this eBook if you want to.

BEFORE! YOU USE OR READ THIS EBOOK

By using or reading any part of this PROJECT GUTENBERG-tm eBook, you indicate that you understand, agree to and accept this "Small Print!" statement. If you do not, you can receive a refund of the money (if any) you paid for this eBook by sending a request within 30 days of receiving it to the person you got it from. If you received this eBook on a physical

medium (such as a disk), you must return it with your request.

ABOUT PROJECT GUTENBERG-TM EBOOKS

This PROJECT GUTENBERG-tm eBook, like most PROJECT GUTENBERG-tm eBooks, is a "public domain" work distributed by Professor Michael S. Hart through the Project Gutenberg Association (the "Project"). Among other things, this means that no one owns a United States copyright on or for this work, so the Project (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth below, apply if you wish to copy and distribute this eBook under the "PROJECT GUTENBERG" trademark.

Please do not use the "PROJECT GUTENBERG" trademark to market any commercial products without permission.

To create these eBooks, the Project expends considerable efforts to identify, transcribe and proofread public domain works. Despite these efforts, the Project's eBooks and any medium they may be on may contain "Defects". Among other things, Defects may take the form of incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other eBook medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

LIMITED WARRANTY; DISCLAIMER OF DAMAGES

But for the "Right of Replacement or Refund" described below, [1] Michael Hart and the Foundation (and any other party you may receive this eBook from as a PROJECT GUTENBERG-tm eBook) disclaims all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees, and [2] YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE OR UNDER STRICT LIABILITY, OR FOR BREACH OF WARRANTY OR CONTRACT, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES, EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGES.

If you discover a Defect in this eBook within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending an explanatory note within that time to the person you received it from. If you received it on a physical medium, you must return it with your note, and such person may choose to alternatively give you a replacement copy. If you received it electronically, such person may choose to alternatively give you a second opportunity to receive it electronically.

THIS EBOOK IS OTHERWISE PROVIDED TO YOU "AS-IS". NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, ARE MADE TO YOU AS TO THE EBOOK OR ANY MEDIUM IT MAY BE ON, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR A PARTICULAR PURPOSE.

Some states do not allow disclaimers of implied warranties or the exclusion or limitation of consequential damages, so the above disclaimers and exclusions may not apply to you, and you may have other legal rights.

INDEMNITY

You will indemnify and hold Michael Hart, the Foundation, and its trustees and agents, and any volunteers associated with the production and distribution of Project Gutenberg-tm texts harmless, from all liability, cost and expense, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following that you do or cause: [1] distribution of this eBook, [2] alteration, modification, or addition to the eBook, or [3] any Defect.

DISTRIBUTION UNDER "PROJECT GUTENBERG-tm"

You may distribute copies of this eBook electronically, or by disk, book or any other medium if you either delete this "Small Print!" and all other references to Project Gutenberg, or:

[1] Only give exact copies of it. Among other things, this requires that you do not remove, alter or modify the eBook or this "small print!" statement. You may however, if you wish, distribute this eBook in machine readable binary, compressed, mark-up, or proprietary form, including any form resulting from conversion by word processing or hypertext software, but only so long as *EITHER*:

[*] The eBook, when displayed, is clearly readable, and does *not* contain characters other than those intended by the author of the work, although tilde (~), asterisk (*) and underline (_) characters may be used to convey punctuation intended by the author, and additional characters may be used to indicate hypertext links; OR

[*] The eBook may be readily converted by the reader at no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent form by the program that displays the eBook (as is the case, for instance, with most word processors); OR

[*] You provide, or agree to also provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the eBook in its original plain ASCII form (or in EBCDIC or other equivalent proprietary form).

[2] Honor the eBook refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement.

[3] Pay a trademark license fee to the Foundation of 20% of the

gross profits you derive calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. If you don't derive profits, no royalty is due. Royalties are payable to "Project Gutenberg Literary Archive Foundation" the 60 days following each date you prepare (or were legally required to prepare) your annual (or equivalent periodic) tax return. Please contact us beforehand to let us know your plans and to work out the details.

WHAT IF YOU *WANT* TO SEND MONEY EVEN IF YOU DON'T HAVE TO?

Project Gutenberg is dedicated to increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form.

The Project gratefully accepts contributions of money, time, public domain materials, or royalty free copyright licenses.

Money should be paid to the:

"Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

If you are interested in contributing scanning equipment or software or other items, please contact Michael Hart at: hart@pobox.com

[Portions of this eBook's header and trailer may be reprinted only when distributed free of all fees. Copyright (C) 2001, 2002 by Michael S. Hart. Project Gutenberg is a TradeMark and may not be used in any sales of Project Gutenberg eBooks or other materials be they hardware or software or any other related product without express permission.]

*END THE SMALL PRINT! FOR PUBLIC DOMAIN EBOOKS*Ver.02/11/02*END*

ot* contain characters other than those

intended by the author of the work, although tilde

(~), asterisk (*) and underline (_) characters may

be used to convey punctuation intended by the

author, and additional characters may be used to

indicate hypertext links; OR

[*] The eBook may be readily converted by the reader at

no expense into plain ASCII, EBCDIC or equivalent

form by the program that displays the eBook (as is

the case, for instance, with most word processors);

OR

[*] You provide, or agree to also provide on request at no additional cost, fee or expense, a copy of the eBook in its original plain ASCII form (or in EBCDIC or other equivalent proprietary form).

[2] Honor the eBook refund and replacement provisions of this "Small Print!" statement.

[3] Pay a trademark license fee to the Foundation of 20% of the